

A NOSA TERRA



Año XXXVI — Núm. 491

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N.º 376.979

FRANQUEO PAGADO
Concesión 2033
TARIFA REDUCIDA
Concesión 2127

Bós Aires, Novembro de 1954

Os Galegos de Bos Aires Denuncian Diante da UNESCO a Persecución do seu Idioma Nacional Pol-o Estado Hespagnol

Na veciña cidade de Montevideo ven celebrándose a Asamblea da UNESCO, a organización das NACIONS XUNGUIDAS, creada par defender a cultura universal i estudar os distintos problemas culturais do mundo. Diante este feito, a colectividade galega de Bós Aires, que tantas mostras ven dando do seu patriotismo e da súa preocupación pol-os problemas de Galiza, fixo chegar á devandita Organización varíes protestas, denunciando a persecución desatada pol-o Estado Hespagnol contra o idioma galego, cada día máis encerrada e rastreira. No seu desexo criminal de anular o vehículo máis exebre de expresión da nosa personalidade diferenciada.

O Centro Galego de Bós Aires, en nome dos seus 100.000 asociados, e o Centro Lucense fixeron che-

gar individualmente as súas respectivas denuncias no senso espresado. A Irmandade Galega, xunto cos Centros de Betanzos, Corcubión, Coruña, Ourense e Pontevedrés, entidades todas de tan activa e froitífera acción a prol dos problemas que afectan o rexurdir galego, fixeron chegar un documentado informe encol da persecución do noso idioma, redactado en galego, francés e inglés, que foi remitido aos congresistas da UNESCO para a súa consideración. Pol-a súa importancia e transcendencia, xa que coloca o problema da persecución do noso idioma no máis alto plan internacional e diante do máis calificado organismo cultural do mundo, desexamos transcribir enteiro o devandito informe.

mán. De acordo co Regramento, o discurso de ingreso en resposta que a Academia lle comendara ó señor Otero Pedrayo, debían sere lidos no aito da recepción. Agora ben, coma ditos discursos foran escritos na lingua galega, eo gobernador civil de Pontevedra prohibeu terminantemente o uso de dita lingua, víronse obrigados

amos académicos a evitar o Regramento e pronunciare senllos discursos improvisados en castelán. Un gobernador civil prohibelle á "Real Academia Gallega" que utilice unha lingua pra cuio cultivo i estudo foi fundada fai xa 50 anos.

IV) A prohibición de publicar traducións de linguas

(Continúa na pág. 2)

O presente informe está determinado por unha fe e tamén por un desexo: a fe en que UNESCO é o único órgano sensíbel aos problemas vivos da cultura universal; eo desexo que os compoñentes da UNESCO teñan coñecimento d'un agudo problema cultural que afecta a máis de catro millóns de galegos.

Esta fe e ese desexo moven, aos centos de milleiros de galegos que vivimos como emigrados no Continente Americano, a dirixirse aos membros persoas da UNESCO pra denunciare, perante a súa conciencia e perante a súa sensibilidade de homes representativos dos puros valores da Cultura, un feito enxeitábel que, dende fai 18 anos i en preo Occidente de Europa, fire crudelmente nosos sentimentos entranábeles de povo.

O Estado Hespagnol ven exercendo dende 1936 unha teimosa acción prohibidiva encol do cultivo das linguas rexionales forneidas de tradición cultural enxebre. A lingua galega eo mesmo catalán, donas unha e máis a outra de abundosa e nobilísima tradición literaria, culs orixens remóntanse aos tempos mesmos da formazón das culturas romances, son ouxeto de asañandas prohibicións por parte dos organismos estatais que reitoran a vida cultural do país.

Pra crarexar e fixar o verdadeiro acadamento d-ista aitividade prohibidiva, d-iste procedemento anticultural do Estado Hespagnol, queremos documentala con algúns feitos indeseñables escolleitos a o chou. Non embargantes, sinalaremos coma argumentación limiar, tres características de tipo xeral respecto ao funcionamento d-ista acción negadiva e que podemos concretade eis:

a) En primeiro lugar, o carácter ausoluto do control que o Estado exerce encol da vida cultural. Non pode publicarse ren, ausolutamente ren, que non sexa previamente eisaminado e autorizado pol-a censura estatal. Nin un libro de versos, nin de arte, nin de filosofía, nin de economía, nin unha novela, nin un libro de contos, —anque se trate de contos infantís—, pode publicarse sen sere enviado

previamente o orixinal á censura (por duplicado), pra que ista autorice ou denegue a súa publicación.

b) En segundo lugar, o carácter totalitario da censura. Nin o autore nin o imprentador d-un libro teñen regras ouxetivas a que aterse. A decisión do censor réxese eisclusivamente pol-o seu avaliamiento persoal ou por consiñas internas da censura, ás cales o autor e máis o imprentador son alleos.

c) En terceiro lugar, o carácter gubernativo e non legal das prohibicións. Moitas das prohibicións non constan en ningunha lei escrita e promulgada. Son simples ordes da Autoridade gubernativa. Mais, dado o carácter ditatorial do aital Estado Hespagnol, as ordes gubernativas teñen n-aquél país total-a forza executiva e coercitiva d-unha lei, coa desventaxa pra o cidadán de que son pra í inapelábeles. A lei escrita establece obrigas, mais á ves garante dereitos. A "orde gubernativa" establece somentes obrigas sin dereito nin garantías. Isto quere decir que arestora na Hespaña, os problemas da vida cultural réxense co mesmo senso "gubernativo", —é decir, puramente autoritario— co que se rexen os problemas de orde público.

Istas tres características xeraes do funcionamento da censura estatal, exércense con todo o seu poder negadivo encol do desenrolo cultural dan linguas rexionales. Unhos cantos datos concretos abundarán pra facelo evidente.

I) A prohibición da publicarse revistas ou xornaes culturais ou informativos nas linguas catalán, galega e vasca. Non hai ningunha lei que o prohiba por escrito, mais o organismo estatal correspondente, n-iste intre a Dirección Xeral da Prensa—, non-os autoriza, e súa denegazón e inapelábele.

En data recente, o poeta catalán Carlos Riba xestionou do Ministerio de Información e Turismo, señor Arias Salgado, autorización pra publicare unha revista cultural en catalán. Apoiaba o pedido unha xerarquía do Estado, o Director Xeral de Insinanza Universitaria señor Pérez Villanueva. O Ministro declarou qu'í non tiña

"facultades" pra autorizare a publicación d-unha revista cultural escrita en catalán e que "tan scio podía prometerse que trasladaría o prego ao Consejo de Ministros", sen que hasta a data de oxe haxa outido resultado algún na dita xestión.

II) A prohibición de publicarse revistas ou xornaes en lingua galega ou catalán, engadiuse a de publicarse artigos ou notizas nas linguas ditas. Os xornaes de Galiza, anque escritos en castelán, publicaban ás veces colaboracións en galego. O aital Director Xeral da Prensa enviou unha circular a todos os directores dos xornaes de Galiza, prohibíndolles terminantemente o uso da lingua galega. O mesmo fixo, naturalmente, cos xornaes cataláns.

Ista cega rigoridade restrensiva da lugare a avizamentos tan árdegos como a seguinte: o día 25 de Xullo, festa do Apóstolo Santo Yago, é o día no que todos os galegos do mundo conmemoran coma o grandeiro "Día de Galiza". N-iste mesmo ano 54, mentras os tres millóns de galegos que viven na propia Galiza non poideron ler nin unha soia liña escrita no seu idioma galego non xornaes do país, nós, os que vivimos na Argentina, no Uruguai, no México, na Venezuela, no Brasil nos EE. UU., etc., é decir, os que vivimos en países alleos, tivemos o sabor eo contentamento de ler xornaes, revistas, escoitar conferencias i emisións radiaes na nosa enxebre e gloriosa fala. E non soio en publicacións ou aitos orgaizados pol-as colectividades galegas, senón que en xornaes arxentíns poidemos ler artigos escritos en galego e adicados á celebrazón da meirande Festa dos galegos. O dereito a usar nosa lingua, que na Galiza se nos nega pol-o Estado Hespagnol, reconécesenos eispontaneamente no eistranxeiro.

III) A prohibición de empregare a lingua galega nas conferencias ou aitos culturais. Na Galiza, eisiste dende 1905 a "Real Academia Gallega", cuia misión oficial é, mesmamente, vixiar pol-a enxebreza idiomática da nosa lingua. O día 30 de Nadal de 1951 celebrouse na cidade de Vigo a recepción do académico señor Gómez Ro-

A Persecución do Noso Idioma

Cunha saña coma nunca se veu, ainda nos tempos de máis feroz persecución á nosa Terra, pol-a parte dos gobernos centralistas, prosegue Franco a doma dos galegos, escomenzada pol-os Reis Católicos, tratando de impedir toda eispresión no noso propio idioma. Igual que cando os fa'nxistas asesinaban a familias enteiras, para eistirpar de raiz o ideal de liberdade, así agora os sicarios do Caudillo, que se sinten fortes pol-a monstruosa alianza co xigante americano, queren matar o amor a independencia dos galegos, prohibíndolles usar o seu idioma.

¡Tentativa inútil! Dende a morte de Pardo de Cela, a mediados do século XV, até o renacemento da nosa lingua, no derradeiro tercio do século XIX, trascorriron máis de catro séculos, e, non embargantes, a pesares da escuridade en que tivo que vivir o noso idioma perante esa longa noite, el xurdeu coa forza puxante que lle deron Rosalía, Curros, Pondal e tantos outros, hasta callar na prosa cabal de Otero Pedraio e Castelao, que pechan o ciclo do renacer da lingua que dou mostras da súa valia nos belidos Cancioneiros da Idade Meia e nas sentidas cántigas do Rei Sabio.

¡Probes monecos que pretenden destruír a tradición, as características dun povo, forxadas ao traveso de centurias e plasmadas nun xeito de dicir, que non pode someterse a vontade de ningún ditador!

Perden o tempo eses miserábeis testaferrós do home que deben ficar pendurado nas forcas de Nüremberg. Endexa-mais conseguirán que o espírito do noso povo sexa abatido para sempre. Poderá podescer dun desmaio temporal; pero el rexurdirá en calquer momento, cando as circunstancias propicias lle den azas para voar. Entón, pese a todas as persecucións, volverá de novo a locir i eisplotará coa forza dun volcán que permaneceu longo tempo apagado, mais acumulando o fogo que lanzará nun abrente de gloria.

Mentras tanto, os galegos que por ventura nos atopamos fora da cárcere da nosa Terra, debemos facer a labora que os nosos irmáns non poden levar a cabo nela; por todos os meios temos a obriga de traballar pol-a conservación e o progreso do instrumento máis importante para a defensa e consecución dos nosos ideais: o noso idioma. Falando en galego, escribindo en galego i editando en galego todas as obras que se poidan, propias i estranas, é cómo lograremos contrarrestar a campaña que contra Galiza realizan os traidores falanxistas, que venderon a nación que pretenden engrandecer por un puñado de dólares.

Pero, ademais, debemos procramar ante o mundo enteiro estos feitos bochornosos, para desenmascarar aos que, tidián. dose defensores da democracia suma, non vacilan en paitar cos verdugos dos povos hispánicos e simpatizantes cos reximes nazifeixistas desaparecidos de Alemania e Italia.

Por eso os galegos de Bós Aires, en representación dos galegos da Patria e dos galegos espallados por todo o mundo, enviaron ao comité da UNESCO o documento que nesta mesma páxina insertamos, pra denunciare o crime que contra o noso povo se comete, co silencio vergoñoso das democracias, que deste xeito reproducen o malfadado Comité de Non Intervención, que permitiu intervir na nosa loita civil precisamente a quenes non se lles debía haber permitido.

Craro está que nós nada esperamos de tal comité, fillo da UN, tan desacreditada xa, pero queremos deixar constancia do feito bochornoso de cómo se deixa inmolar a un povo indefenso, mentras saen dos beizos as verbas grandilocuentes de amor á liberdade e condenación a toda cruz de tiranía. Nada máis, i

DOCUMENTO A UNESCO

(Ven da pax. 1)
 dernas ao catalán, galego ou vasco. As obras de Dickens, de Balzac, de Tolstoy, de Faulkner, de Mauriac ou de cualquier outro novelista universal non poden sere publicadas na lingua galega; o mesmo ocorre cos versos de Shelley, de Verlaine, de Rilke, ou coas obras filosóficas de Bergson, de Husserl, de Heidegger, de Bertrand Russel e todolos demais filósofos modernos ou contemporáns.

N-isto a prohibición da censura opera d'un xeito automático. A unha lingua coma a galega, que na prea Idade Meia recadou pra cultura europea unha das meirandes creacións líricas da cultura occidental négaselle o dereito a entrare en conta coas creacións modernas d-isa mesma cultura.

Un xoven imprentador de Pontevedra, Sabino Tóorres, crendo que a súa condizón de falanxista e as súas eiscelentes relacións persoas con diversas xerarquías do Estado lle permitían a publicación dunha curta antoloxía da poesía alemá traducida ao galego (con algúns versos de Hölderlin, Heine, Dehmel, Rilke, Miegel e Welfeld) dispúxose a imprimela en 1951. De súpeto, a censura ordeou que fose intervida a edición no mesmo prelo i encomenzou un eispedente de responsabilidades contra o imprentador.

V) A prohibición tallante aos escolantes pra utilizare a lingua galega. Decatáranse todos da monstruosidade pedagóxica d-ista prohibición con soio ter en conta que o 70 % da poboación escolar galega é- absolutamente rural, é decir, está formada por nenos que acoden á escola sen falar nin coñecer outra lingua que a galega.

V) Idéntica prohibición que a devandita, cóutalle aos cregos de utilizar a lingua galega nos sermóns, apesares da obriga canónica de predicare o Evarxelo na lingua dos feles. Namentras estudan a carreira e permanecen internos no Seminario prohibese-lles inersu que o falen ante sí nas conversas privadas.

VII) A todas istas prohibicións hai que engadir o feito de que en ningún dos centros de ensino de Galiza, intervida a Universidade de Sant Iago de Compostela, ensínase a lingua en literatura galega.

Tamén é necesario facer sobresair que o Seminario de Estudos Galegos, entidade cultural que se fundou en 1923 e que veu desenrolando unha esgrevia labora investigadora e divulgadora dos problemas fundamentais da vida e da hestoria de Galiza, coa que deu grandeiro polo e barilsona a lingua galega, foi cransurrado autoritariamente en 1936. Cando anos máis algúns profesores estranxeiros, como o antropológo portugués Santos Junier, pescudaron ao Ministro señor Ibáñez Martín polo Seminario de Estudos Galegos trouvando á ves a

lumiosa labora que desenrolaba, o Finistro deciden creare un organismo substitutivo do antigo Seminario. Pra ilo acadou o asesoramento do señor Sánchez Cantón. Antre os dous decidiron creare un "Instituto P. Sarmiento de Estudios Gallegos", que funciona dende 1944. A "Jefatura" d-iste Instituto lle foi encomendada ao señor Sánchez Cantón, galego de nascimento, cuia servidumbre moral levúlle a acceptare o aldraxante impedimento de utilizare a lingua galega nas publicacións do Instituto de Estudios Gallegos, como pode comprobarese consultando a colección completa dos "Cuadernos de Estudios Gallegos" publicados pol-a dita Institución.

Istos son os feitos que promoven nosa denuncia. No nome de anhos dereitos humanos aos que ningún membro da UNESCO pode permanecer insensibile, acodimos ao sentimento de responsabilidade cultural que seu outo papel representativo lles impón, non pra pregarlles acordos condanatorios tomados oficialmente pol-a UNESCO, pois sabemos que a dificultade de taes acordos é superior a vountade individual das persoas que a compoñen, mais sí pra pedirle a cada unha d-istas persoas que faga patente sua individual repulsa moral fronte aos métodos abourantes que o Estado Hespaiol ven apriando ás linguas galega, catalá e vasca. Aos persoeiros do Estado Hespaiol

na UNESCO debe informárelles con toda craridade que o respecto eo amor ao patrimonio cultural da humanidade é á lei ámaga da UNECO é de que ista lei é incompatibel con toda aitividade anticultural.

Todo povo tén o indeclinábele dereito colectivo a usar seu propio idioma como ferramenta de cultura. Fronte a isto, nós denunciamos con feitos concretos e indestructibles que a iingua galega xamáis sufriu perante oito séculos de súa eisistenza literaria o grao de abouramento que atualmente padesece. Isto socede cando xa no mundo eisiste e funciona a UNESCO. Mais nosoutros non queremos que soceda sen que o coñeza a UNESCO. Afiamos que refugará a compriedade moral do silencio diante de feitos que tan brutalmente contrallan seus propios fins e ideas.

Un derradeiro dato queremos engadir pra aqueles que teñan o xeito mental de medir a importancia dos problemas culturais pol-as cifras estadísticas: a poboación de Galiza, de Cataluña e do País Vasco suma máis de 8.500.000 habitantes. Isto quere decir, que a terceira parte da poboación total hespañola padesece a xenreira idiomática do Estado. A terceira parte dos habitantes do territorio hespañol, o Estado lles priva o ceibe cultivo da sua propia lingua.

Buenos Aires, novembro 1954.

LIVROS

"PRESENCIA DE GALICIA EN MEXICO"

Na cidade de México saeu do prelo "Presencia de Galicia en México" fermoso libro editado por Edicións do Patronato da Cultura Galega, costeando a edición o cidadán galego radicado en México, don Rafael Lores.

O libro componse de trinta e cinco charlas ou conferencias radiáis, en idiomas galego e castelán, pronunciadas por intelectuais galegos i hespañóis, sendo amañadas neste fermoso volume pol-o señor Xesús Dopico e belamente ilustrado pol-o pintor galego Arturo Souto, e ademais con un mapa do país galego.

Encol deste interesantísimo libro, énos doado transcribir a continuación, un anaco do comentario feito pol-o afamado crítico literario do xornal mexicano "El Universal", Rafael Solana, que dis así:

"En la ciudad de México hay muchas colonias españolas algunas de ellas, muy prósperas. Hay la de los asturianos que han levantado un campo deportivo y sostenido un equipo de futbol; otro campo deportivo que existió mucho tiempo, y otro equipo de balompié fueron del Real Club Español. Los vascos tienen un restaurante y a veces en el frontón, nos presentan a sus espata-

danzaris; hay andaluces, valencianos, navarros, y catalanes, que tenían un Orfeo del que últimamente no hemos oído hablar. Y hay los gallegos que, caso curioso, no sostienen un equipo futbolista, sino un ciclo de conferencias por radio, y ahora las han publicado en un magníficamente presentado libro. Galicia es la única región de España, por lo visto, que quiere hacerr sentir su presencia en México no a patadas, sino por medio de una labor educativa y cultural. Eso vamos ganando todos, gallegos y mexicanos..."

ENCOL DO MOIMENTO A CASTELA 40

O 27 do pasado outubro, celebrouse a Comisión Especial de monumento a Castela na sede do Centro Galego de Bós Aires, baixo a presidencia de señor Xavier Vázquez Iglesias, situando de segredario o señor Abelardo Estevez.

Como é de noto, a devandita Comisión está composta pol-as seguintes entidades: Centro Galego de Bós Aires, Centro Cor.ñés, Centro Ourenseño, Centro Pontevedrés, Centro Lucense, Federación de Soc. Galegas, Casa de Galicia, Hospital Galego, Centro Galego de Avellaneda, Centro Betanzos, Centro Corcubián e Irmandade Galega.

Logo dun troque d'opinións eispostos pol-os representantes das entidades ali presentes chegouse ó seguinte acordo:

- Realizar un concurso entre os esculutores galegos con moradia en Galiza encol do moimento a Castela, por un custe até \$ 130.000 min.
- Enxergar unha Comisión Xurada en Galiza de cinco membros para que orgaice e califique os proxectos.
- Por en circulación os borros destinados a cobrir os gastos do concurso e o custe do Moimento.
- De común acordo va ficou estabelecido que o moimento a Castela será erixido na praza de San Francisco do Centro Galego de Bós Aires.



NA HESPAÑA, NUN AITO SOLEMNISIMO "A LA ESPañola", condecorouse coas medallas da Orde Imperial do Xugo e as Flechas, aos xogadores que findan de gañarr o campeonato mundial de hokey sobor patíns. Estes hespañóis, decote tan parvos. Falan d'Imperio e os coitados nin son donos da sua propia casa...

O MAMALON DE DON BRAULIO (BRADIS) COA TELma da Hispanizar —asín o pronunzan os gachupíns— quere meternos, aos galegos e americáns, na ridícula coelleira hespañola, e o coitado, resólvea do xeito máis pavero. Pra e, todo e custión de matiz: "Lo porteño, cubano, andaluz, correntino, gallego, hispano, en suma".

Nós, que non tomamos en serio as parvadas deste canciño de palleiro a suerdo de Falanxe, arrendámole a ganancia si se chegan a enterar os correntinos por aquilo do idioma... Añaj, añaj, curupatec, chei Braulio...

NO XORNAL MADRILEÑO "PUEBLO", AFIRMASE MOI

enfáticamente que a vila do oso e o madroña é a capital europea máis barata; onde por cinco pesetas, pódese comer dous pratos, pan e viño (???)...

Nos, os galegos, que temos d'abondo desenrolado o senso de humor —que é o que lles falla a estes bárbaros ostrogodos— engadimos, que ao conto dos dous pratos, pan e viño por cinco pesetas, fállalle un complemento: sere doadamente servido por unha boa moza ben formadiña, cumprida e disposta...

Naturalmente que, por cinco fedorentas pesetas franquistas, non imos a pretender sere atendidos por unha Lolobrigada madriliña en bikini... Hai que sere comprensivos, que porra!

COMO VINETA PERIODISTICA, OU SI QUEREDES,

como curiosidade encol da situación "democrática" da colectividade hispana nesta acollidoira cidade de Santa María do Bon Aire, aí vos vai integra, inteiriña, a moito honorabel Comisión gachupina encarregada d'amañar o fracasado antroido da Hispanidade a efeituarse na simpática e trazoidal Avenida de Mayo porteña.

Señores Adolfo Velasco, do Centro Riojano Español; José Celis, do Centro Salamanca; Laurentino Alvaro, do Centro Burgalés; José García Querol, de El Micalet; Antonio Ramírez, do Club Andalucía; Felipe Álvarez Rozas, do Centro Región Leonesa; Benedicto Martín, do Centro Avila; Belarmino Abad, da Agrupación Asturias, e Juan Elizari, do Centro Navarra.

Como se pode apreciar, é este, un auténtico e representativo comité hespañol, sin grupo como din os porteños, o que nos obriga —nós decote tan corteses cos nosos nemigos— a remesarlle ceibe de cargo aos "rabanitos" da Federeixón, un retrato de corpo inteiro dos seus compatriotas, en pose de Comité d'Unidade hespañola, pra que lle poñan marco...

DE NOVO, ANDASE A FALAR DA RECONSTRUACION

do Mosteiro de Samos, que a desmedida cobiza do Abade Mirtrado de Samos o converteu nun depósito de gasolina pra os seus manexos estraperlistas, motivo do pavoroso incendio que converteu en cinzas o fermoso e antiguisimo mosteiro.

Pois ben. Segundo notizas chegadas da Terra, o mitrado de marras, xa leva papado 6.000 vigas de cemento e 170 metros cúbicos de madeira de carballo, porun valor de tres millóns e meio de pesetas, e inda pide máis, máis vigas de cemento e máis madeira de carballo pra o seu insaciabel bandullo de crego estraperlista...

"SIEMPRE HEMOS CREIDO QUE PARA DEFENDER cualquier idioma, la mejor medida era escribirlo. Nos equivocamos. Pruebas al canto: en la revista "Criterio" aparece una nota "defendiendo" la lengua gallega y está escrita en castellano!... O autor desta xenialidade é Don Braulio —quén podía sere sinón ele — referindose ao artigo de Rodolfo Prada, contestando a Bartolomé Mostaza, publicado en "Criterio", prestixosa revista católica arxentina encol do debatido tema "El Idioma Prohibido" que con este título acusador, inizou o destacado intelectual arxentino Francisco Luis Bernádez.

Pares mentira, máis é certo. Certo, en razón de que o pavero de Don Braulio ao referirse ao idioma empregado por Rodolfo Prada no seu artigo, ele pensa, que "Criterio" é unha revista feita pol-os arredistas da Federación (?)...

"EL ROBLEMA NACIONAL DE LOS PUEBLOS DE España" é un tiduo a toda plana no periódico "Galicia" con data 15 de novembro.

- O autor? Ricardo Campos, "rabanito".
- O que dis. Ren.
- O que teima? Facer un frente hespañol cos gallegos (?).
- E os hespañóis? Forman no outro frente hespañol, no da Hispanidade.

E contra quen vai ese frente "hespañol" composto por galegos?

Contra a oligarquía e os terratenentes galegos, vascos e cataláns, nemigos da liberdade nacional destes tres povos.

Pro e que en Galiza e Cataluña hai terratenentes? Non, pro non importa.

Nuñez, Alvarez & Cía.

IMPORTACION

MERCERIA EN XERAL

MORENO 1217

T. F. 37-4653

Repercusión na Arxentina da Persecución do Falanxismo o Idioma Galego

A persecución encerrada e sistemática que veñen levando a diante as autoridades falanxistas contra o idioma galego fai vivir á Patria Galega un dos intrínsecos máis doxóricos da persecución secular que o estado centralista hespañol ten desenrolado contra os galegos en todos os tempos.

Até agora a labor negativa do Estado Hespañol limitábase a face que os galegos vivíramos en Galiza coase sin coñecela. Unha ensinanza ao servizo do centralismo mantíña aionxados aos galegos de todo coñecemento da súa patria. Pasábanos pola escola primaria, pola ensinanza secundaria ou universitaria sin que nada se nos dixera da súa cultura, da súa historia, da súa economía, da súa literatura... nin coase da súa xeografía. Mantíñanos a leos e descoñecedores das súas cualidades nacionais, das posibilidades inmensas dun axetado desenrolado da nosa personalidade específica de povo diferenciado. Procurábase, en fin, manternos estraños ao noso propio ser, no desexo de que adotáramos unha roita de vida allea ás características enxebres de Galiza e das forzas que moldearon a través de séculos as modalidades da nosa vida e da personalidade colectiva do povo galego.

En toda esta política persecutoria e anuladora da nosa personalidade o estado centralista tivera sempre unha fronteira que non se atrevía nunca traspasar en forma descarada. Necábasele ao idioma galego categoría literaria, repudiábase o seu uso nos organismos oficiais, procurábase en todo intrínsecamente, pero até agora nunca se atreveran a por abertamente ostáculos ao seu uso polo povo. Foi mester que chegara o falanxismo coa súa acción sanguinaria e criminal para que esa tremenda barbaridade se produxera. Un réxime de escarnio, mata e suprime os homes, coida que tamén se pode suprimir un idioma coa un ukase salvaxe e indio. Foi mester que un "pensador" falanxista esprimir os seus meolos avermeados para coidar que o idioma galego, eisprisión viva renxebre dun povo de varios millóns de persoas, se pode suprimir con unha simple medida de goberno, por mui criminal que ele sexa.

Por obra e gracia de ese Xoan Aparicio, o doutrinario falanxista convertido nunha especie de Gobel hespañol de pacotilla, o idioma galego sofre hoxe unha persecución endexamáis coñecida. Como Director Nacional de Prensa proscribe o idioma galego de todos os diarios galegos, trábese e impídese a acción de editoriais que publican libros en galego e chégase a prohibir o uso do galego na mesma Academia Galega, creada para o estudo e cultivo do noso idioma.

Diante tan brutal ataque a Galiza e diante tan icalificable insulto aos galegos, o noso povo está reaccionando varilmente, eisprando o seu repudio en todos os países libres onde reside. A coleditividad galega de Bós Aires, de tan destacada acción a prol da Terra e do seu rexurdir, cábelles neste intre un posto especial na loita en defensa do noso idioma, que ocupa rexa e varilmente, orgullosa como nunca de cumprir tan honrosa misión, como fillos fi de es da Nai Terra. Pero como galegos temos ademáis a grande satisfacción de ver que non estamos soios na loita. Prestixiosos intelectuais arxentinos e publicacións renomadas deste país toman posición diante o problema da persecución do idioma galego e suman o seu xeneroso esforzo na protesta contra este insólito atropello a nosa cultura.

Entre estas manifestacións de solidariedade queremos destacar o xesto significativo da revista católica "Criterio", onde o escritor Fran-

cisco Luis Bernárdez fixo pública a primeira protesta, nun artigo que xa coñecerán os nosos lectores, pola ampria difusión de que foi ouxeto. Posteriormente, esa mesma revista con ese espírito tolerante que caracteriza aos pobos libres ié tan descoñecido dos falanxistas, insertou unha resposta a Bernárdez obra do periodista falanxista Bartolomé Mostaza, crítico literario do periódico madrileño "Ya", cuas afirmacións tendenciosas rebatue pleamente o irmán Prada nun novo artigo tamén publicado por "Criterio". Eisiste o propósito de editar un folleto con estos artigos para que acaden unha ampria difusión, pero polo intrínsecamente, na imposibilidade de dar cabida íntegra ós mesmos, resumíremos os puntos máis importantes de cada un.

No seu artigo "El gallego no es un idioma prohibido", B. Mostaza afirma insidiosamente que non hay prohibición algunha para o idioma galego, e que si se escribe menos en galego é porque os escritores son cada día menos localistas e prefíren usar idiomas de difusión eistensa, chegando a soste a pelengina tesis de que a propia Rosalía fixo a súa mellor obra en idioma castelán. Entre as súas paveras afirmacións di o señor Mostaza que nin os Reises Católicos perseguiron a Galiza nin o falanxismo lle ten xenreira ó idioma galego, e que o artigo de señor Bernárdez é un desafío cheo de inexactitudes, como a de dicir que o pai Sarmiento é un ilustre escritor galego (sic.).

Cotestando ó artigo de B. Mostaza a revista "Criterio" publicou un documentado e brillante traballo do irmán Prada, no que se rebatén todas as afirmacións tendenciosas do periodista falanxista. Na imposibilidade de transcribir íntegramente ese artigo, resumimos os puntos máis importantes.

Comenza o irmán Prada destacando o feito significativo que non fora ningún escritor galego, nin os mesmos falanxistas, os encargados de responder a sensacional denuncia de Bernárdez, cecáis porque eles saben ben canto hai de dramática mente certo en esa denuncia. Cecáis eles non dirían que esa denuncia era un "desafogo" do renomado escritor arxentino que nos derradeiros tempos foi ouxeto de especiais distincións e falagos polo máximo falanxista i-especialmente polo director do Instituto de Cultura Hispánica, que ele rechazou diñamente, por non condicir coa súa limptraitoria de home libre.

O señor Mostaza facía fincepe que non había lei ningunha prohibindo o galego, pero se non hai lei escrita, hai feitos concretos a mores que proban a eistencia d- unha persecución oficial e o irmán Prada pasa a enumerar algúns dos principais. O cerebro director d- esta persecución, Xoan Aparicio, cando era director do periódico madrileño

Voltou de Galiza Miguel García Anceráns

O día 16 d'outono p.pdo., chegou a Bós Aires dun viaxe á Terra, o noso benquerido amigo e irmán galego, Miguel García Anceráns.

García Anceráns é a Galiza após de longos anos d'ausenza para visitar aos seus familiares e ollar os eidos patrios corentados decote, ao traveso de moitos anos de saudade.

Espírito enxebremente galego e democrata, traí do seu pelerinaxe, coa angustiosa visión da Patria unida polo feixismo a fe no rexurdir do noso povo, tirando forzas do seu sufrimento moral e físico.

Benvido entre nós o irmán García Anceráns.

"Pucelo" publicou un resonado artigo contra os escritores galegos que escribían no noso idioma, propondo que foran levados a Madrid. "polas boas ou polas más" para sometelos a unha cura psicoxénica, e tan pronto como este turbio persoaxe foi nomeado Delegado Nacional de Prensa, o idioma galego foi desterrado por completo dos diarios da nosa Terra; cita tamer o caso do director do "Pueblo Gallego", de Vigo, falanxista como é natural, que foi declarado cesante no seu cargo por protestar por aquela ameaza.

Menciona a prohibición de usar galego nos discursos de recepción na Academia Galega; a supresión dos "Cuadernos" da editorial Galaxia; a clausura do Seminario de Estudos Galegos, que vña editando os valiosos "Arquivos", e a súa substitución polo Instituto Sarmiento de Estudos Gallegos, c que fai os seus traballos eiscrusivamente en castelán; a eistinción da cátedra de Idioma Galego na Universidade Central, que non foi cuberta dende a xubilación do profesor don Armando Cotarelo, fai máis de seis anos, non obstante o pedido de prominentes persoaxes falanxistas galegos.

O irmán Prada rebatue tamén a afirmación de Mostaza de que hoxe hai menos escritores que desexen escribir en galego, que pretende ignorar o estraordinario renacemento do noso idioma que se está operando. Cita algunhas das numerosas obras editadas en galego nos derradeiros tempos, os traballos de investigación que se están facendo, a preparación de Historia de Galiza as traducións ó galego de importantes obras da cultura universal, fa es como o "Cancioneiro da Poesía Céltica", de Pokoray, e distintos outros probas da vitalidade literaria do idioma galego.

Fina o seu traballo o irmán Prada demostrándolle señor Mostaza que o pai Sarmiento é un dos grandes escritores galegos, como xa afirmara o escritor Bernárdez na súa denuncia. Mostra como o pai Sarmiento é precisamente un dos máis rexos e valentes defensores i-escrarecedores que tivo enaexamáis o idioma galego, ié o investigador que se adianta dous séculos a moderna ciencia filolóxica, que dixo: "Desengañese os homes, que ningún poderá eispricar ten os seus concitos senón na súa propia lingua" e afirmaba noutro lugar: "Non digo que postos en Castela fale, senón que non fagar: estudio de olvidar o seu idioma por complacer ós casteláns. Deben secundirse con aire de aqueles idiotas e mentecatos, que, se escoutan falar castelán a un galego, e se lle escapa algunha voz, frase, pronunciación ou acento de Galiza, soltan a gargallada de risa borriqueña".

O señor Mostaza parece ignorar, ademáis de moitas outras cousas, os traballos do pai Sarmiento e como bon castelán sintese fidei a aquilo de "niega cuanto ignora". Di que o pai Sarmiento non é galego por haber nado no Bierzo, ignorando que era fillo de pais galegos, que voltaron a Pontevedra cando tiña catro meses de idade... e que o Bierzo é unha comarca ndiamente galega que soio a moderna e asurda división administrativa de Hespaña fixo incluír na provincia de León.

Os galeguistas desexamos agradecer de xeito moi especial á Revista "Criterio" a acollida que un problema tan vital para Galiza tivo nas súas columnas, a labor de esclarecemento que a publicación d- estos tres artigos cumpliu no amplo núcleo dos seus lectores e a difusión d- un aspecto tan esencial na loita pola recuperación nacional que leva a cabo o noso povo dende o intento de "doma e castración" de Galiza disposta pol- os Reises Católicos. Deste eixemplo deberán saca pulos todos os galegos que sinte a inquietanza dos problemas de Galiza e vibran ós sentimentos de liberdade e diñidade, para suman os seus esforzos e lozar que a persecución e persecución de nosa cultura sexa a cuestión máis vexosa do noso povo ante a conciencia nacional de todos os tempos.

EN "VIAU" EISPUXO MANOEL COLMEIRO

Concurrimos á súa "Viau" onde eispuxo o gran pintor colmeiro — poucas veces tan xusto o adxectivo — a súa obra derradeira, unha fina recibimos o impacto miragreiro, mañán de primavera porteña. Axnos doado cos ollos da i- alma, chou Fronte aos cadros de Colmeiro foitar da rumorosa i elegante rua porteña a paisaxe humá e física, incomparable, da nosa Galiza. Revivimos entón, coma un lampazo, ndiamente, relembramos xa borrosos pol- a lancha do tempo e o espazo. Unha lene bris con arrecendos de piñeiros e carballeiras; un menceo primaveiral d'orballo agreste, tremazón de novo no noso corazón, e un ha leda emoción brincoo nos nosos ollos admirados. Parecera que após

dun soño angurioso, despertáramos a un mundo d'ensoño, no cal aínda pervivira o amor á vida e latexara a esperanza.

Na alborada da pintura galega, ren máis fermoso i enxebremente galego que esta mostra plástica de Colmeiro. Nela, Galiza loce en corpo e i- alma. Xentes, paisaxes, naturezas mortas están expostas en ledizosa policromía. Colmeiro enxegue semore a pintura coma a col. A súa paleta rexouba nunha louza nía de verdes, marelos, azúes que dan gloria. Ademáis, espírito creador de caste, xenial, sabe intundirilló ás súas telas o hafo telúrico da Terra que as vitaliza e comoven d- nándolle ar d'eternidade.

Os que estamos familiarizados coa obra pictórica de Colmeiro, endexamáis dúbidosos do seu talento creador. Pro conveñiamos que o contacto de novo coa Terra e os vixes periódicos e obrigados a París — onde, de paso, é mester decic que conquireu un resoante trunfo — devolvéunos un Colmeiro maduro, todo eraridade i esencia. Máis dono de si mesmo, máis vigoroso na coe e na espresión. Pro decote fidel ao seu xeito, elemental e profundo, como cadra a un outo artista. Si non tivéramos outros nomes ilustres que engadir á galería da nosa pintura moza, esta mostra de Colmeiro sería d'abondo para confirmar a eistencia dunha plástica galega, con voos d'universalidade.

As veces cando n'c matinos, sentimos fonda tristura e dolnos a ausencia de Galiza en moitas sútfegas do espírito, no decurso da súa probe vida de provincia hespañola. Pro esa tristura i esa dor ten a súa compensación coa rix virilidade que empecha aínda o noso país.

Galiza é un povo ben abastecido d'esprito; nese senso somos un povo novo, é decir: unha promesa. Unha promesa que se concreta en realidade, ao sopro inmorrente do noso ideal galeguista que vai erguendo a conciencia da nosa personalidade i transferibel.

Ao calor deste querido e grande ideal, nasceu esta magnífica pintura galega, que asombra a propios i estranos pol- a ledicia do seu engado orixinal e polo vigor inusitado.

Domingo Maza eispuxo no Ateneo Popular da Boca

O 28 d'agosto p.pdo., no Ateneo Popular da Boca, o noso compatriota e irmán galego, inaugurou unha notabel eispocisión de talas, que estivo aberta ao público até o 10 de setembro, sendo visitada por numeroso público cobizoso d'adimir os máificos traballos deste notabel artista galego.

A mostra consisteu nunha serie de miniaturas en madeira, bronce e marfil, un conxunto de filigranas tan maxistradamente executadas que pra os bos entendedores neste difícil arte, acada eisprisións maravillosas e unha plasticidade atai, que pon ben auto o xa ben ganado prestixio deste notabel escultor galego.

As nosas máis afervoadas felicitacións ao noso benquerido amigo Domingo Maza, polo eisto artístico acadado.

Ciclo de Conferencias de A. Vilanova

Orgaizado polo Centro Ourenésan estáse desenrolando un ciclo de conferencias a cárrago do destacado intelectual ourensán Alberto Vilanova, co título de "Tres momentos ourensáns na cultura galega: a xeneración do 1873, a xeneración do 1898 e a xeneración do 1916".

Alberto Vilanova, chegado fai pouco da Terra, é un dos máis outos vaores intelectuales galegos de hoxe; ten realizados importantes estudos de especialización e investigación en literatura e historia ié autor de renomados traballos sobor de temas galegos, entre os que queremos citar especialmente o libro "Vida e Obra de Manuel Curros Enríquez", premiado polo Centro Galego de Bós Aires e publicado nas edicións Galicia, da devandita entidade.

Nas súas conferencias, o señor Vilanova pasa revista a un gran número de escritores ourensáns, coñecidos uns e de grande gravitación no movemento cultural galego outros, analizando os aspectos máis importantes da labouira de cada un o seu entronque no conxunto de cada unha das xeneracións que estuda, e destaca anacos seleccionados da obra de algúns d'eles.

O conferenciante con grande acopio de datos e unha profunda e ampria versación do tema, despertou un grande intrínsecamente o numeroso público que sigue con suma atención este curso de conferencias, que constituirá un novo acerto do Centro Ourenésan na súa importante e prestixiosa labouira a prol de Gu-

liza e do coñecemento dos nosos vaores.

En imprenta xa este número de "A Nosa Terra" continúa ditándose aínda este curso de conferencias, de xeito que esperamos facer na primeira oportunidade un anproio resumen dos concellos eispuestos polo señor Alberto Vilanova nas súas disertacións.

"MAL OLLO"

Imprentada pola editorial "Lérez" baixo o patronio do Centro Pontevedres, sae do prelo derradeira mente, a comedia musical de ambiente mariñeiro "Mal Olló", da cal é autor o cantado e activo dirixente galeguista Candido A. González.

Esta obra, que foi premiada polo concurso do Centro Galego correspondente ao período 1952-53, constitúe unha valioa aportación ao teatro noso, que non se hacha sobrado precosamente, de obras de outo valimento.

Reflexan as páxinas de "Mal Olló" de maneira simpoe e direita, esceas da vida acugulada de emocións d' nosa beiramar onde el boitas pola eistencia as superticións e coizas p'ocurante a estí comedia musical, un axetado malco; no que jogan plasmar situacións de enxebre feitara e no que destacan unhos ver os dunha beleza i eisprividade de verdadeira xerarquía.

Felicitamos a "Edicións Lérez" de nosos de que "Mal Olló" sexa o primeiro dunha longa ringleira de éxitos nas libras editoriais.

Nuñez Hnos.

FABRICA DE BOTONS — MERCERIA

ALSINA 1214

T. E. 38-1592

A. Bermudez y Cia. S. R. L.

IMPORTACION DE

TECIDOS — ENCAINES — ETAMINAS — PUNTILLAS

SALTA 273/75

T. E. 37-5818

PRINCIPIOS DO GALEGUISMO

- 1. Galiza, unidade cultural.
2. Galiza, povo autónomo.
3. Galiza, comunidade cooperativa.
4. Galiza, célula de universalidade.

A NOSTRA TERRA
(NUESTRA PATRIA)

Deputado... forxá forxade grilos... Edoardo Pondal

Año XXXVI - Núm. 491



Bós Aires, Novembro de 1954



Redacción - Administración: Rúa BELGRANO 2186

EMIGRACION E HISPANIDADE

por BIETTO CUPEIRO

O día 11 do derradeiro mes de Outubro, adicado polo reximen franquista a lembrar o descubrimento de América, baixo a nova denominación de Día da Hispanidade, leváronse a cabo na cidade de Zaragoza unha xera de actos conmemorativos, que contaron coa presenza dos principais xefes do asovallador Estrado centralista.

Entre os devanditos actos, compremos analizar a solemne e aparatosa Sesión Académica da Hispanidade, na que baixo a presidencia do "Caudillo" o Ministro de Relacións Exteriores do Goberno franquista pronunciou un importante discurso no que puxo en evidencia a manía de pretensión de utilizar os emigrantes, como instrumentos da Hispanidade nos países americanos, mostrando partidario de arremeter aínda máis a corrente emigratoria a prol da cal manifestou a Nación cada ano en nuestro suelo 350.000 personas mas de las que mueren, de o que siempre quedaran unos 150.000 que necesitan salir en busca de porvenir. La emigración es un nuevo servicio de los muchos que España presta al mundo entero, y uno de los más importantes factores del Hispano Americanismo. A todo interesa por igual que este flujo de sangre española no se interrumpa aunque el Estado Nacional, no puede consentir por más tiempo, que ello se haga en la forma anárquica que se ha venido haciendo durante siglos.

Despois de por de breve a importancia que o "Caudillo" llea as colectividades de América engañou. Es necesario que la emigración sea dirigida, a imitación de esas colonias que emigran formando núcleos, y este capítulo sera cerrado en breve.

Vejahí claramente espesados nas verdun ministro no Estado español, cales son os auxetivos que os seus poderes degoitan acadar de quén venise precisados a detra fogar, patria, e familia, pra basear as terras alleas a liberdade dos elementos e pobos emigrantes que son mister pra vivir unha vida existencial, por mor precisamente da acción retardataria e de incapacidade innata dos que logo queren utilizalos como instrumentos dos seus soños de imperialistas de segunda má.

Si a Hispanidade é a como pretenden o seus panxeristas, unha comunidade "fraterna de países" xunidos espiritualmente por velleiros dun comun orixen, ou de séculos de histórica convención ningunha ouxectión teríamos que le opor, pero pra amosstrar doudamente a hisórita falsidade ditas presuntas finalidades, manexamos decote polos xerarcas do reximen español, abonda ollar o surtiran a tal reximen. Quenes alcederon unha guerra et-

vil, pra afogar en sangue as lexítimas aspiracións de liberdade dos pobos de Europa, e estaban, baixo lemas como de "España una grande y sola", "Vive mas una España una, que una España rota", etc. Quenes persiguen con sañe tera calquer manifestación da nosa cultura autóctona, e prohiben con fanática tenacidade sarracena, toda expresión oral ou escrita feita na nosa procelingoa. Quenes contan as máis pequenas manifestacións xeróricas da Patria galega co auxete de impedir á nosa natura maneira de ser, xeitos de vida alleos, e teiman como díxo o actual Director de Prensa e Propaganda do Estado, trocar a nosa calma galega. Quenes regaron o noso chão coa sangue moito de milleiros de patriotas, culo único d'ho era o de querer a Galiza por sobor de todo. Carecen de autoridade moral pra empregar un tópicos como o da Hispanidade que según eles, é "unha comunidade de povos unidos fraternamente enco de ouxetivos comúns".

O "Slozan" de Hispanidade, tal como o entenden os nepotentes e encherbeidos mandóns da España imperialista, non podían ser endexamais os aniduos potencias da acción colectiva dos galegos emigra-

dos. Nos non chegamos a istas terras cobizosas de impor trasnoitadas e arrogancias que só poden ter cabida en mentalidades fossilizadas e en o adedendo a impulsos de achegamento espirotaí, porque agás da distancia xeográfica que nos separa estremos os galegos máis perto de América que de Madrid xa que en América podemos espallar sin incoherencias e parciais restricións, os nosos talentos e nosa material capacidade de traballo e creación en procura de axetivos meios de vida: senor tamén, que a nosa especial personalidade espirotaí, nos dá a nosa propia maneira de aceptar o abente en todo lugar que fiquese ceibo do dominio da Hispanidade.

Galiza ten dereito e anxeos de ser un povo libre, e non pode por ela ser estabón da cada conque os nosos verdugos que son os mesmos que escravizaban os países de América, pretendan serllor a nosos que souperon gahalas suas liberdades e nosos talentos e fidalguas de compartilas con no co.

Homaxe a Pardo de Cela

Concurríde o 15 de Nadal ás 21 horas, ao Centro Ourensán a escoitar as verbas accas de galeguidade do irmán Emilio Pita sobo da figura inmorrante da nosa Patria, o esgrevio mariscal Pero Pardo de Cela.

Pubricacións Galegas

"GALICIA EMIGRANTE"

Saeu do preto, o Nú 5 desta magnífica revista galega correspondente ao mes de setembro e outubro, deca, que número a número a dirección afincase máis si cabe, no nobre e patriótico camiño encetado, ofrecendo ao público arxentino e galego, una autentica expresión de traballo e pon ventarimee o seu forte e animoso nómbrere no enco do momento deste otre país que nos acolle: a facer coñecer ao traveso das súas páxinas, os nosos valores, os de oute e os de hoxe, que traballaron e traballan acotío, polo rexurdimento da personalidade nacional de Galiza.

Cda fermoso e espirotaí dibuxo de Seoane a tres cores, que enfeita a portada, e un mesto e ben seleccionado material gráfico e literario, sal á rúa, un número máis desta

magnífica publicación que constituye un aito espirotaí da espirotaí galega.

"ORZAN"

O "Centro Coruñés" de Bós Aires fixo entrega do seu número anual da revista "ORZAN" que estivo a cárrgo do señor Bietto Cupeiro, constituindo un apreciable aporte cultural da nosa colectividade. Ademais da información sociotaria, contén eiseentes traballos en prosa e verso en idioma galego, d'autores d'equi e de Galiza. Felicitamos ao Centro Coruñés e ao irmán Cupeiro pol-a súa labourea.

"LAR"

Chegounos o número correspondente a setembro - outubro desta interesante revista galega que edita o Hospital Galego e acertadamente dirixida por don Ramón D. Villar.

Como decote, as suas páxinas tranvaliosas colaboracións de firmas d'outo valor intelectual, o que fai que esta revista ocupe un destacado lugar entre as publicacións galegas que se editan en América.

"ADIANTE"

Saeu o n° 3 de "ADIANTE", arrufada e patriótica folla orgao das "Mocedades Galeguistas" de Bós Aires. Magnífico fato de mozas e mozos arxentinos e galegos que sinten e loitan apaixonadamente pol-os dereitos de Galiza e as súas liberdades nazonais.

Na primeira plana, pubricase un afevoado e ousentador traballo de Ramón Suarez Picallo a prol das Mocedades Galeguistas; terminante e decididamente valente, o editorial, "O Noso Arredismo" que constitúe toda unha baril atitudo un programa, frente aos "ismos" en boga, corda froxa, pra os escabulladores do problema nazonal galego, dos cobardes e traidores nemigos de Galiza e do seu povo.

Adelíña González cula rapaza arxentina poseedora dunha fina e afevoadada sensibilidade galega, espirotaí e soadamente o seu pensamento

Tomaron Posesión Dos Seus Carregos as Novas Autoridades do C. Galego

O 9 de novembro p.pdo., no local social do Centro Galego tivo lugar o aito de posesión dos cárrgos, das novas autoridades da institución, exexidas nos concicios efectuados o 31 d'outubro p.pdo.

Axiña dunhas breves palabras do presidente saínte señor Vázquez Iglesias, foi lida a lista dos directivos que se incorporan, señores Xosé Villamarín Prieto, Víctor Riveira, Manojel Arias, Xosé Tibaudín Lema e Xosé B. Abramo, como asimismo os nomes dos novos 10 vocais suplentes, 6 s'ndicos 10 con selheiros, 90 representantes tidouares e 60 o consello da institución. De novo usou da v'zba, o señor Vázquez Iglesias, que espirotaí a labourea cumprida ao frente da entidade, entregando a seguido, diplomaos lembradoiros aos señores Manojel Alén, Antón Fernández Feixó e Xulio Sueiro, que están tamen os seus mandatos. A continuación foi o propio do presidente saínte o actual vicepresidente da institución, señor Daniel Calzado.

As derradeiro, díxo unhas sinfílicas verbas enco do aito, o no tidoar do Centro Galego, señor Xosé Villamarín Prieto.

E bon sinalar equi, o pacto d'unión das agrupacións "A Terra", "Celta" e "Galicia", que establece entre outras obrigas a de continuar a exemprar a xerocoria seguida polo Centro Galego baixo a presidencia do señor Vázquez Iglesias, da agrupación "Galicia", co apoio dos membros da Xunta Directiva pertencentes ás agrupacións "Celta" e "A Terra", moi especialmente no ordo da brillante labor cultural galega que ven realizando a entidade e no respecto aos sentimentos a masa social de seguir asténdose d'usar outras insinias ou bandeiras que non sexan as acordadas pol-os Estatutos sociais, corc asimismo, asterse da todo contacto coa repre-

sentación diplomática do réxime que por a forza asocia a nosa patria.

Esa traxectoria inxada, polo señor Vázquez Iglesias, constitúe o mérito honor da súa brigantísima presidencia e seráo tamen do señor Villamarín Prieto, que non doudamos a proseguir firme e valentemente non só pola razón do pacto saínte, e isto é o máis importante, que responde doadamente cos seus ideais e sentimentos de democrata e patriota galego.

Compre deslo o craramente, que hoxe máis que nunca, o mester que no goberno do Centro Galego haya unha política e actuacións que se baseen no fundamento e con lealdade ao espírito das xentes galegas, base da institución, e os intereses da nosa Terra. Os nosos nemigos de sempre, os tradiduos nemigos da Patria Galega, están decote axexantados coa teima de filtrarse agacandamente no baluarte máis enxebe e baril da galeguidade.

E por elo que o Centro Galego de Bós Aires, chantado en terra de "bravos" onde non checan os decretos, nin a persecución ao noso idioma e as cousas máis caras ao noso povo, supón pra as súas autoridades unha tremenda responsabilidade histórica de responder e facer honor á confianza que a masa dos socios, galeguista e republicana, pousou neles.

O presidente que agora cesou no cárrgo, Don Xavier Vázquez Iglesias, soupo enxerguer doadamente o papel d'entidade reitora que se compra desempeñar ao Centro Galego e soupo dirixilo con serenidade e decisión patriótica, gañándose por elo a gratitude da patria galega.

E así, que seguros estamos, de que o presidente actual do Centro Galego, Don Xosé Villamarín Prieto, aitará con igual acerto e patriotismo facéndose acreedor por elo de idéntica gratitude.

Rof Carballo Estivo en Bos Aires

Após d'habere dado un brillante curso de conferencias científicas nos centros médicos de Montevideo, patrocinadas polo goberno daquele país, chegou a Bós Aires o sabio galego doutor Xohan Rof Carballo, especialmente invitado polo Centro Galego de Bós Aires.

As poucas conferencias que deu nesta capital o doutor Xohan Rof Carballo, todas elas referidas a problemas médicos, espirotaí respecto e admiración entre os profesionais que asistiron a elas, ditas para Asociación Médica do Centro Galego e para a Asociación Médica Argentina.

A visita deste sabio galego, produxo nos meios médicos do país unha grande espirotaí, como decote fai moitos anos non se producía acará da visita de homes de ciencia checados da península.

O doutor Rof Carballo, rembarcantes a súa xuventude, é unha das máis ilustres figuras da medicina peninsular e en quen a erudición e o coñecimento da súa ciencia non contan a natural curiosidade intelectual e cohibida d'outras noutros disciplinas do saber universal. Da a súa constante preocupación por ofender na alma de Galiza, tan magnificamente espirotaí no notabel enco "Rosalia, ánima ca'lica" que nublucio no 1952 a Editorial "Galaxia" de Vigo.

O doutor Rof Carballo e a súa

LIBROS GALEGOS

En venda na Irmandade Galega

SEMPRE EN GALIZA por Alfonso R. Castelao

AS CRUCES DE PEDRA NA GALIZA por Alfonso R. Castelao

FARDEL DE ESILADO por Luis Seoane

PRESENCIA Y HONDURA DE CASTELAO por Marcial Fernández

A NOSTRA TERRA Número extraordinario adicado a morte de Castelao

SEARA NOVA Revista portuguesa adicada a Castelao

Morreu Don Manoel Blasco Garzón

O 21 do pasado novembro faleceu nesta capital don Manoel Blasco Garzón, unha das máis nobres e relevantes figuras da República Española no exilio, que gozaba de grande e merecido prestixio no seo da colectividade galega pol-a súa bondade e comprensión dos problemas galegos acarór de rexurdimento da súa liberdade nazonal.

Home dunha vasta cultura, grande orador e republicán scr tachas, foi un afevoado l'itador antifranquista e morreu na súa lei: ateguido de fe, a súa fe republicana e federal, lonxe da Andalucía dos seus amores.

Don Manoel, naceu en Sevilla no 1886. Estudou abogacía exercendo no ano 1907 á idade de vinte e anos logo d'ocupar relevantes cárrgos na súa cidade natal, foi alcalde, e

tempo despois, diputado a Cortes en tres lexislaturas. Ocupou o Ministerio de Comunicacións e Mariña Mercante no gabinete de Azaña pasando após ao Ministerio de Xustiza no goberno presidido por Casares Quiroga. No ano 1936 foi nomeado Cónsul Xeral da República en Bós Aires coa categoría de Ministro Plenipotenciario de primeira crase. Neste cárrgo pillouno a caída da República permanecendo neste país onde desenvolveu unha intensa labourea cultural.

O sepeño, foi unha imponente manifestación de duelo. Estaban representadas entre outras entidades, a Federación de Soc. Galegas, Centros Lucense, Pontevedrés, Ourensán, Consello de Galiza e Irmandade Galega.

Galiza perdeu un grande amigo. Que acongue en paz.